

тата си. До края на часа той често спираше поглед върху сина си. Дали все пак не е нещо болно това дете? Наистина и други път той се беше вживявал в разказа на учителя. Веднъж при урок по история, когато слушаше за битката при Термопилите, той бе скокнал с блеснали от възторг очи и бе извикал: „Ура! На оръжие!“... Но сега? Може би го тресеше. Може би го хвърляше в огън?

Измина часът. Учениците изхвъркнаха като ято птици от портата. Даскал Воть се изправи замислено до прозореца. Ония дни Христо беше ходил да се къпе в Тунджа, а после бе повел другарите си да ядат зелени сливи. Дали не бълнуваше в треска? Даскалът имаше някаква среща с епитропите в дома на един от настоятелите. Когато спря пред високата порта да си почине, край него прелетя дружина момчета от долната махала. С дървени саби и развян байрак. Насреща им се зададе като вихрушка конницата на горната махала. Начело на нея преуспаше, яхнал дълга сопа, синът на Христо. Той дори не видя баща си, устремен към подвизи и победа. Да бъде водач, да бъде пръв, да се бори с врага да последна сила – това бе синът на даскал Воть. Пом Христо водеше момчетата от горната махала долинкрайците си знаеха, че ще бъдат бити.

Когато Воть Петков се завърна в къщи и завари челядта си чинно наредена да го чака за вечеря, не се учуди, че вместо Христо Петър му пое калпака, Ана му поля на ръцете, а Стефан му подаде кърпата да се избърше. По-малките бяха вече заспали.

– Къде е Христо? – зададе обичайния си въпрос бащата, със суров глас, за да прикрие тревогата си.

– Лежи в собата отвъд, малко е болен... – едва чуто промълви Вотьовица. С бързи крачки той се отправи към съседната